

БІЛЮСТ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі
№ 12-1 (36-37) Рік III-IV

грудень '93 - січень '94

З величавим празником

**Христового Різдва
вірним Читачам,
Кореспондентам,
Співпрацівникам та всім
прихильникам «Благовіста»
бажаємо радісного
проведення свят,
життєвої та творчої
наснаги в новому 1994 році.**

Редакція

Бартошицьке потрясіння

Протягом поданими на вишитій подуші ножицями блакитно-жовту, зшиту з біло-чорвоного стрічку і в пейзажі символично почалося існування самостійної, незалежної української початкової школи в Бартошицях, що прямує до граничного переходу в Безеледах. Протинали і представники ольштинської кураторії, і нова директор школи, і перший секретар української амбасади в Польщі, і бургомістр Бартошиць. Забракло тільки недавнього директора.

Бартошиці в історії українського шкільництва в Польщі займають почесне місце, бо якраз тут до кінця післевісітих років працювали український педагогічний лілей, багато випускників якого це відомі сьогодні в нашій громаді активісти (інша річ, що друге стільки випускників давно воліло забути про свою школу і похоронити).

(Закінчення на 2 сторінці)

Мирини у Церкві

Неподавно в Кракові у приміщеннях Фундації св. Володимира Великого, 12–13 листопада відбулися II загальні звітно-виборчі збори Українського Християнського Братства св. Володимира. Учасниками зборів були не лише сами члени братства, яких приїхало відносно небагато, але також гости зі Львова та Мончеву, в особах проф. Мирослава Лабуньки та Івана Гречка – голови Клубу української греко-католицької інтелігенції у Львові. На зборах приїхали також запрошенні головного братства, Олегом Гнатоком, представники духовенства: о. Степан Батрух та автор цих рядків.

Збори почалися спільною молитвою перед чудотворною іконою Божої Матері з Корчмина, яка нині зберігається у приміщеннях Фундації св. Володимира. Збори відкрив голова фундації л-р Володимир Мокрій, який привітав всіх присутніх. Гость з Мончеву проф. М. Лабунька привітав членів братства з десятиліттям його існування. Він підкорислив те, що покровитель Братства – св. Володимир вказує на прямий з'язок українського мирянського руху з традицією Київської Церкви.

(Закінчення на 3 сторінці)

Різдво на Землі

Південна Палестина, призабуте містечко Вифлеєм, яке завжди жило у тіні могутнього Єрусалimu, це родина країна Ісуса Христа. Еврейський народ очікував Спасителя – могутнього царя і вождя, який подолає римлян, а ереїський народ матиме напевно місце у світі. Протягом віків пророки передсигнули народ перед таким думанням і показували дійсну мету приходу Спасителя. Але хто би собі брав до серця їхнє говоріння? Народ жив під чужим ярмом, римський жовнір топтав Святу землю, яку їншими словами, віруючий є, з одного боку, невтомним малрівником, з другого боку, царством. Боже досиже в нас стан завершеності лише тоді, коли збудаутися слова Апостола: «*Коли Христос передасть царство Богові і отцеві, щоб Бог буд усім в усьому*» (пор. Ів. 15,24-28).

Приборкуюмо наші члени, аби приносити плоди духа. Господь прийде тоді до нас наче до духовного раю. Лише він пароватиме в нас разом зі своїм Христом. Ми вітальнемося тоді блага-забуття.

(Закінчення на 2 сторінці)

Метод екуменізму а майбутнє Східних Католицьких Церков

Від давна вже про вільносини між католиками і православними та про перспективи екуменізму не говорили з такою відносно великого надією, як це деться в останніх місяцях. А то заявки результатам VII Загальної сесії Міланої міжнародної Комісії для діалогу між Католицькою і Православною Церквами. Прача Комісії, яка на цей раз зібралася в православному монастирі в Баламанді (Ліван) від 17 по 24 червня 1993 р. була зосереджена на болгословських питаннях, які стосуються Східних Католицьких Церков, що було продовженням рефлексії поміж на попередній зустрічі у червні 1991 р.

Увага!
У нашому видавництві появився друком
ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР
на 1994 рік.

Бажаючі можуть придбати його безпосередньо в редакції.

Ціна одного примірника – 50 тис. зл.

До ціни календаря треба ще додрахувати кошти поштової пересилки – 7 тис. зл.

Належність просимо висилати після зrealізовання замовлення.

Редакція

Христос народжується – славте! Христос із небес – зустрійте! Страй Господеві, вся земле, і весело заспівайте, люди, бо Він прославився!

«Царство Боже є між вами» (Лк. 17,21), тобто на наших устах і у нашому серді.

Тому, хто молиться про прихід Божого царства просить, щоб воно скріпилося, поширилося і дійшло до повноти в ньому самому. Бо Господь менше в усіх святих, які визнають Бога іхнім парем і коряться юго духовним законам. Отець є присутній в досконалі душі і Христос парює разом з Отцем, згідно з його власними словами: «*Коли хто мене любить, ми придемо до нього, і в новому зробимо оселю*» (Ів. 14,23).

Царство не прийде до повноти в кожному із нас, поки не будуть в нас досконалими мудрість інші чесноти. Досконалість здобувається на кінці мандрівки; мусимо: «*забути те, що позаду, і примути до того, що попереду*» (Фл. 3,13).

Іншими словами, віруючий є, з одного боку, невтомним малрівником, з другого боку, царством. Боже досиже в нас стан завершеності лише тоді, коли збудаутися слова Апостола: «*Коли Христос передасть царство Богові і отцеві, щоб Бог буд усім в усьому*» (пор. Ів. 15,24-28).

Приборкуюмо наші члени, аби приносити плоди духа. Господь прийде тоді до нас наче до духовного раю. Лише він пароватиме в нас разом зі своїм Христом. Ми вітальнемося тоді блага-забуття.

(Закінчення на 2 сторінці)

Думка про створення початкової школи дозріла приблизно чотири роки тому, а була зреалізована рік пізніше. І тут почалися клопоти. Не було більших проблем з кадрою, з'явилася відповідна кількість учнів (шоправда не всі украйнські родини хотіли послати тути своїх дітей), але не було де вчитися. Рада в раду і школа знайшла пристановище в... армійних будинках. Дивний був це симбіоз, бо на час вакації треба було пакувати машини разом з меблями і переносити в одно приміщення, щоб знову наприкінці серпня розпаковуватися. Дилактичного процесу така тимчасовість не підтримувала.

Директор разом зі своїми співпрацівниками, батьківською радою та місцевими активістами почали шукати для школи окремого будинку, адміністрованого цивільного владою. Були різні пропозиції, але жодна не відповідала потребам

Думка про створення початкової школи дозріла приблизно чотири роки тому, а була зреалізована рік пізніше. І тут почалися клопоти. Не було більших проблем з кадрою, повинилася відповідна кількість учнів (шоправда не всі украйнські родини хотіли послати тути своїх дітей), але не було де вчитися. Рада в раду і школа знайшла пристановище в... армійних будинках. Дивний був це симбіоз, бо на час вакації треба було пакувати магнати разом з меблями і переносити в одно приміщення, щоб знову наприкінці серпня розпаковуватися. Диладичного процесу така тимчасовість не погані гспувала.

Директор разом зі своїми співпрацівниками, батьківською радою та місцевими активістами почали шукати для школи окремого будинку, адміністрованого цивільного владою. Були різні пропозиції, але жодна не відповідала потребам

школи. Скоріш все виглядало так, що міська влада хоче позбутися котрогось з занедбаних будинків і перекинути проблему ремонту на чужу голову. Одинокої розсудливої пропозиції на початку никто не брав до уваги. Однак приватизація робить своє і коли утримання «Доми Насегта», на який українці вказували як на майбутню шко-

Сіння

школа в Бартолицях. Программа була гарнелько зааранжована і виконана — зокрема приемо слухалося хору.

Відкриття нового будинку української школи супроводжувала виставка фотографій та документів присвячена Голодомору 1932-1933, яку підготували учні з лицю в Гурові-Лішевському.

Так ось малоть вчителі та учні вимріяний будинок, де почуються як господарі на своєму.

Будинок бартошицької школи.

Бартонське потрясіння

(Закінчення з 1 сторінки)

в різних віках і культурах. Є вони проявом релігійної культури, своєрідним історичним джерелом. По-іншому виглядали вони у часах середньовіччя, бароко чи ренесансу. Інший спосіб зображення Різдва Христового на Сході чи Заході, Азії чи в Африці. Пастушки зодгаються так, як місцеві люди. Марія і Йосиф в одязі, згідно зі звичаєм даного краю. А всі знали де і коли народився Ісус Христос. Вони не розповідають про історичну подію але про дійсну правду. Саме Ісус Христос прийшов до людини, незалежно від народу чи часу, в якому вона живе. Ісус народився для всіх людей, незалежно які вони були, є, чи будуть. Родився як можливість спасіннякої людини. Кожен може його переживати і сприймати так, як на це дозволяє його культура і традиція. Усі мають право трактувати Ісуса Христа, як проблему свого життя, бо «Він задія нас і нашого ради спасіння зійшов із небес і волготився з Духа Святого і Mariї Діви і стався чоловіком». Бог став людиною, щоб людина могла почутися Божою дитиною. Це за- повіли пророки, про це сповістили ангели, а підтвер- див сам Ісус Христос.

здва
риці.
А всі
аарія
и не
йсну
инни,
Ісус
були
жної,
мати
Усі
лему
кіння
Марії
щоб
найвіще добро, до якого стремить кожна людина і задля якого все існує. Однак не думаю, що ця ідея вийшла від філософів, радише зачерпнули її з Писання. Бо в літності вперше подала її книга Буття, розповідаючи про сотворення людини: «Сказав Бог – „Сотворімо людину на наш образ і нашу подобу“». І далі: «І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її, чоловіком і жіною сотворив її».

С тут одна річ. Говорить: «На Божий образ сотворив її» і не згадує вже про подобу. Це означає, що у сотворенні людина отримала гідність образу, натомість досконалість подоби була зарезервована на кінець: вона мусить здобути її, наспідуючи Бога власними ділами. Вона на початку, через гідність образу, отримала можливість досконалості, на кінці, за посередництвом під п'яте по совершенство потоби.

Різдво на Землі

(Закінчення 3 і Епілог)

Є святкові картки, якими люди користувалися в різних віках і культурах. Є вони проявом релігійної культури, своєрідним історичним джерелом. По-

Ориген про життя, як уподібнення до Бога

Культури, своєрідним історичним джерелом. По-іншому виглядали вони у часах середньовіччя, бароко чи ренесансу. Інший спосіб зображення Різдва

є тільки можливе, на думку багатьох філософів, пе-

Христового на ході чи заході. Ази чи в Африці. Пастушки зоцігаються так, як місцеві люди. Марія і Йосиф в одязі, згідно зі звичаєм даного краю. А всі знали де і коли народився Ісус Христос. Вони не розповідають про історичну подію але про дійсну правду. Саме Ісус Христос прийшов до людини, незалежно від народу чи часу, в якому вона живе. Ісус народився для всіх людей, незалежно які вони були, є, чи будуть. Родився як можливість спасіння **кожної**

сем образ; на вожий образ сотворив и, человеком

«БЛАГОВІСТЬ» СТОР. 2

10

дл, диде до совершеної подови.

卷之三

HCO

15 березня 1994 р. перша українська науково-спортивна експедиція вирушить до найвищої північної точки планети. Ідея встановлення Державного прапора України на Північному полюсі виникла у дніпропетровській асоціації мандрівників «Беринг». Члени цього туристського клубу пройшли сотні кілометрів північного Камерека, гірським Алтаем, полярним Уралом, безмежною Якутією. Саме в таких походах склалося ядро групи, яка штурмуватиме полюс. Це люди різних професій: фізик, лікар, військовий морик, працівник міліції, інструктор спорту. Керівником групи буде Сергій Гордієнко - людина безмежно віддана цій ідеї.

Експедицію підтримало Міністерство у справах молоді і спорту України та інші відомства. Спонсорами виступають великі підприємства та організації Дніпропетровська та Києва, а також Мукачівська лижна фабрика, продукція якої отримала у членів експедиції найвищу оцінку. Задікалися і деякі американські фірми, однак, хочеться, щоб експедиція була повністю українською, ажke подібні заходи надзвичайно піднімають престиж будь-якої держави. Україна стала незалежною і саме тепер утверджує свій авторитет на міжнародній арені. А про високий авторитет нашої держави в спортивному світі говорити не доводиться.

Основна експедиція розпочнеться після після

мальник Умовах, випробування спорядження і обладнання. Кінцева мета - встановлення Державного протоколу *Versailles*.

Окрім напої експедиції, в Антарктику, вже після зими має вирушити дослідницьке судно. Попри великий брак гротів Україна не може відкладати таку експедицію. Невдача минулого року, коли не проводилися дослідження в морі Співдружності в рамках Міжнародної програми із вивчення та контролю запасів морепродуктів і екологічної обстановки в Антарктиці, потягла за собою попередження для України від Міжнародної Комісії (АНТКОМу). Росіянам вони зробили попередження, що покинули дослідження на станції «Прогрес». Україні погрожують відбрати квоти на вилов риби і крильо у водах Льодового континенту. В інших регіонах світу Україна вже й так позбулася аналогічних квот. Вони автоматично попередили до Росії – спадкоємниці СРСР.

Тому, вилішивши сьогодні корабель в антарктичні води, ми вбиваємо двох зайців. По дорозі судно займається рибальством (є навіть кандидатура – великий морозильний траулер «Відродження») і збуває улов у Південній Африці, а по дорозі назад привозить дари морів в Україну. В Антарктиді вони ж обслуговують погреби експедиції.

Наукову програму експедиції вже розроблено. Значною мірою сформовано її склад. Першу антарктичну станцію України планується розмістити на півострові Стурнес. Півострів видається в затоку Прюде з Берега Інгрід Кристен і належить до великої території, яка називається Землею Принцеси Єлизавети. Це скеляста, оточена урвищами, місцевість, лише в одному місці берегова лінія довжиною 1 км придатна для пілоду і швартування суден. Зате на півострові є невеликі озер-

Не варто це раз нагадувати про економічну і геостратегічну вигоду того, щоб Україна зачепилася за шостий континент. За взірцем можна навести лише активність наших сусідів - росіян і поляків. Останні бурхливо працюють на своїй станції «Генрик Арітковський». А росіяни, перебравши всю антарктичну спадщину СРСР, активно взялися заробляти гроші, незважаючи навіть на те, що екологічна обстановка на пострадянських станціях жахлива. Вони здають в оренду полярні кораблі та обладнання для спільних досліджень. Мало того, планують передати в користування Південній Кореї одну із своїх станцій - «Ленінградську». Подібно, така ж доля чекає і станцію «Російську». Водночас будь-які розмови про те, щоби передати одну зі станцій колишнього Союзу Україні, одразу поштовхуються на глуху стіну нерозуміння і спротиву на всіх рівнях

Mitsui & Co.

BRIEFING 12

Українська національна самооборона (УНСО) - воснізоване формування, що виникло чотири роки тому і нині має відмінно, оскільки відмовлено в реєстрації. Олні вважають, УНСО фашистською організацією і вимагають ліквідації, інші - хвалять і всіляко підтримують. А УНСО - діє. На її рахунку і стутички з міліцією і розгони заходів різник антиукраїнських організацій, і участь у пікетуванні Верховної Ради і участі у бойових діях. Коли розгорівся конфлікт у Придністров'ї в його вогні опинилося і баатське населення, тільки добровольці з УНСО, зі зброєю в руках, захищали українські села.

УНСО-від взяли участь і в грузино-абхазькій війні, рішуче ставши на сторону Грузії. І'ятер з них полегли за свободу цієї країни.

Два місяці з чотою УНСО в Абхазії перебував буковинський священик, званий в Україні бароном Романом Барановським. Повернувшись до Чернігів, він розповів про жорстокі реалії кривавого протистояння.

Грузія близька нам, українцям, країна. Ще за часів царського поневолення став на її захист наподобу війська Тарас Шевченко. «Боритесь - поборете!» - писав він у поемі «Кавказ». Ці слова залишаються актуальними і в теперішній ситуації, коли абхазькі сепаратисти почали посягати на територіальну щільність Грузії. Ворог никого не підлягає, навіть священнослужителів. Неподалік селища Комани, де займала оборону наша чета, російські найманці по-звірячому вбили ієромонаха Антіпія беззбройного тощо.

Хоча преса нашого північного сусда постійно спростовує факт присутності росіян у конфлікті, пшила в мішку не сковасі. Ми на власні очі побачили, хто роздмухує полум'я цього жежетичного конфлікту. Це зробили росіяни, взвізши собі в союзники бойовиків конфедерації кавказьких народів. Абхази в цій компанії є лише буфером. І не більше.

Російським найманцям добре платили. За долари вони готові на все. Навіть по православних храмах неподалік палили з гармат і мінометів, хоча добре знали, що крім жінок і дітей там никого немає.

Коли засоби масової інформації розгрубили про те, що на боці Грузії воюють українці, російські найманці прямо заявили: «Пеняйте на себе, хахли! В шлен вас брати не будем. Каждий получит пулло».

Хоч УНСО-в'язям також пшили ярлик найманців, вони такими не були. Адже платні за свою участі у конфлікті не брали. Ми хотіли показати світові, що в українців не перевівся національний дух і любов до ближнього.

Українські добровольці воювали мужньо. Вісмьох із них представлено до найвищої нагороди Грузії. Нам вистовили віяність на підтримку Президент Грузії Шеварнадзе та Патріарх Ілля II. У грузинських церквах правила службу за здorov'ya українських клошів.

Російські засоби масової інформації повідомили про те, що українських вояків у Грузії тисячі. Насправді воювало кілька десятків бійців з різних областей України, в тому числі і з Києва.

ток з Гданська. Найбільшим досягненням діяльності Братства були заходи в справі підпорядковування Перемиської єпархії латинській Варшавській митрополії. Ці заходи дали не лише позитивний результат у формі відмінення папського рішення від 25 березня 1992 р., але показали, як сильним і важливим фактором у житті Церкви є саме мірянство. Заходами Братства з'явилася минулого року збірка документів відносно історії УГКЦ в Польщі під заголовком «За тутожність долою нашої Церкви в Польщі та в Україні. Шкода винесена, що поява цього збірника документів не знайшла належного зrozуміння у нашій Церкві.

Об'єктивним фактором, який обмежує діяльність Братства є те, що його члени живуть у різних місцях Польщі, тому важко розгорнути ширшу діяльність, а подекуди й обмінятися думками.

У програмі зборів перелічена була також спискуся, в ході якої порушено було декілька важливих справ. На першому місці стояло питання про те, щоб заснувати комітет, який зайнявся підготовленням до Ювілею 400-ліття Берестейської унії. За словами співрозмовників також приgotування до цього торжества могло б бути завданням зборів.

Учасники зборів дискутували також про те, як працювати з молоддю, якою мала би бути півшпіраця мірян з духовенством та про легкі бридові питання, які порушив представник ольгінської парафії д-р Степан Чебеняк.

Загальні збори співали в часі, коли-то у Краківі в дніх 11-14 листопада проходили Дні української культури на Ягайлонському університеті. Члени Братства мали змогу взяти участь у програмі студентських днів української культури, участи в конференції і науковій

родається багато літератури з України.

Метод екуменізму, а майбутнє Східних Католицьких Церков

(Закінчення з 1 сторінки)

До Баламанд приїхали представники дев'яти з усіх п'яtnадцяти Православних Церков, які беруть участь у діалозі. З католицької сторони було присутніх 24 представників. Думаю, що доцільно назвати їх всіх, оскільки це люди, які, в певній мірі, мають вплив на майбутнє східних католиків: Кардинал Е. Кассілі, президент Папської ради для спірання єдності християн – співголова Комісії, Кардинал Р. Етметерай, президент Папської ради справедливості і миру, Кардинал Ф. Ветгер, Архиєпископ Мюнхену; Асп. Афін для католиків Н. Фосколос; Асп. Барі М. Маfrасі, Асп. М. Марусин, секретар Конгрегації Східних Церков, Асп. Букареста І. Робу, еп. Ополя А. Носсоль, еп. П. Дюпре – секретар Папської ради для спірання єдності християн, Асп. Белгороду Ф. Парко, Асп. Киїзу для маронітів Б. Іемайлі, о. Й. Корбон (Бейрут), о. Ф. Макманус (Вашингтон), о. Д. Салахас (Атени), о. Е. Суттнер (Віден), о. Г. Фогт (Губінка), о. Е. Ланнс (Швейцарія), о. Й. М. Гіллару (Оttава), о. А. Де Голе (Лювен), о. Ф. Бувен (Ерусалим), о. Дж. Лонг (Рим), о. П. ван дер Аалст (Німеччина), о. Л. Пандра (Клуй), проф. В. Пері (Ватикан), о. Ю. Май – співекретар.

Робота Комісії завершилася докуметом консенсусу, який передано Церквам по затвердження. Текстом-базою для праць Комісії були узгоджені прийняті в Аріччя. Поглянемо на документ з Баламанд у світлі тексту з Аріччя.

В порівнянні з цим останнім, документ з Баламанд, що складається з 3-5 номерів, баగатий на вступ, який наведено в цілості з огляду на його вагомість.

1. На вимогу Православної Церкви припинено нормальний хід діалогу з Католицькою Церквою, щоб негайно розглянути питання, яке окреплося «кунінство».

2. Щодо методу званого «кунінство» Комісія заявила у Фрайциг (червень 1990): «Відкидаємо його як метод пошуку єдності, тому що противиться спільній традиції наших Церков».

3. Що стосується Східних Католицьких Церков, вони, як частина католицької спільноти, мають право на існування і діяльність, аби задоволити духовні потреби своїх вірних.

Документ підготовлений мішаним координативним комітетом в Аріччя і домовлений в Баламанд вказує метод, який вживаємо в теперішніх пошуках повної спільноти, подаючи також чином ратій, які виключають «кунінство» як метод.

В своїй цілості документ з Баламанд під час діалогу вказує метод, який вживаємо в Аріччя, з його досягненнями, якими є безсумнівне визнання широти, натхненням бажанням видновити єдність, стремленням, що вели до унії з Римом, констатація страждань зазнаних східними католиками в добу переслідувань, як також, з нашої точки зору, його мінуси. Оскільки принятій в Лівані документ не має остаточного

характеру і підлягає оцінці з боку всіх запіддавлених, скористаємося думками висловленими болгарським архимандритом о. Георгієм Ельдораром (до минулого року проф. історії в Папському Східному Інституті), які надруковано в Інформаційному сервісі (№18) Болгарського католицького архіву в Римі п. з. «Світла і тіні нового екуменічного документу. Баламанд 1993». Варто по-друге, щоб почути, як інші дивляться на проблеми так суголоси для нас.

Архимандрит Ельдоров починає від підкреслення особливості відповідальності, що спочиває на Східних Католицьких Церквах, які мусить висловити свою одінку і представити свої рациї перед офіційним затвердженням документу. Опісля затверджується згідно з механізмами богословської співпраці між представниками різних віросповідань, які ведуть до свільників заяв. Підкреслюється, що бажання дослігти порозуміння спонукує участників вживати терміни широкі, бағатозначні, які легше сприймаються другою стороною діалогу. Як приклад подає трупонощ у певному висловленні еклезіологічної (того ж церковної) ваги фігури Римського Архієрея і супутевого значення церковної єдності з ним, а також двозначності щодо концепції партікулярної (помісної) Церкви, якою сформульована в Колексі канонів Східних Церков, «теми, яку представлено особливо неясно в тексті з Баламондом, як і в деяких попередніх документах». Архимандрит наголошує, що з особливого приспішливістю слід розглянути три положення висловлені в тексті з Баламондом, які у винятковий спосіб стосуються існування і місії Східних Католицьких Церков, а саме: відмова від європейської гіпотеки Православних Церков надіяльністю та ініціативами східних католиків.

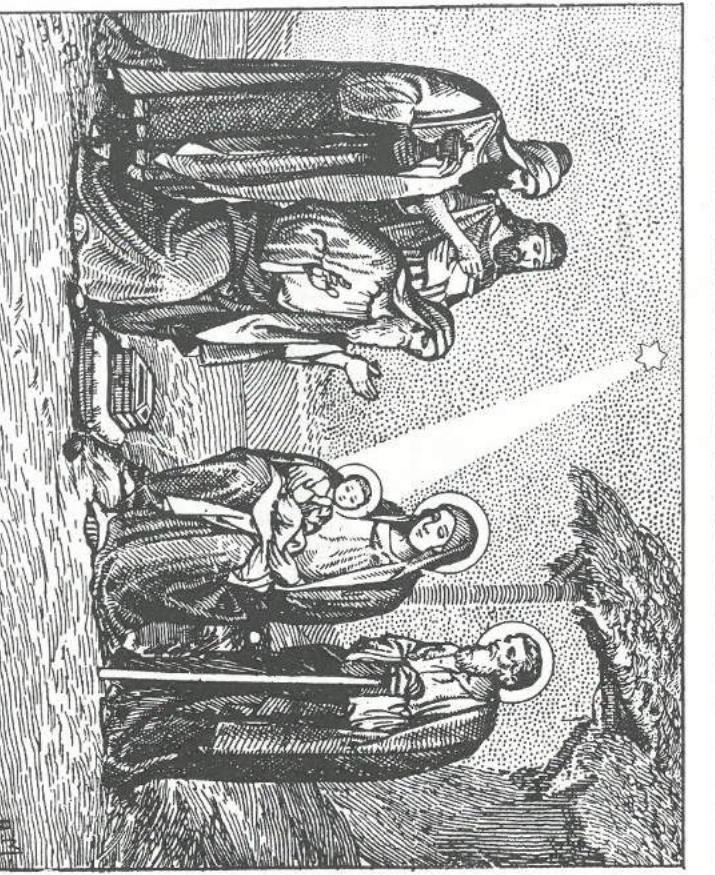
Щодо першого, відмови від участьства, то є це найважливіша заява поміщеня у документі, яка на думку о. Архимандрита, забуває, що «куть тої формулі (уні - Б. П.) - відновлення необхідної спільноти з Римським Престолом, очевидно в Східних Католицьких Церквах не може бути ігнорована, ані відкинута, як це робить документ з Баламонд. Дальше називає «просто фальшивим» ствердження, унійний метод протиєвісної традиції обох Церков, бо «коли йдеться про Католицьку Церкву, то цей метод був головним майже тисячу років».

Факт визнання Східних Католицьких Церков окремоє о. Ельдоров «найбільшим позитивним результатом підписаної згоди, який дозволяє католицькій стороні приписати собі заслугу перед східними католиками». Однак, на думку Архимандрита, визнане «право на існування» не має бажаної еклезіологічної якості, оскільки не підтверджується, виразно сформульованого в Колексі

канонів Східних Церков, їхнього статусу парлікулярних (помісних) Церков, спільнот «свого права». В тексті їх визначається просто як «частина католицької спільноти», а права на існування не обґрунтovується жодними теологічними аргументами, так що, «здається бути просто Природним правом, основаним тільки на натуральних вимогах свободи совісті». Продовження рефлексії о. Архимандрита наведемо в цілості. «Із ще більшого резерву рідко відходять католики до формул, якого визнається Східним Католицьким Церкам, крім права на існування, право на діяльність. В дійсності це право швидко обмежується тільки до душпастирства серед своїх вірян (нр 2), виключаючи масу ініферентних, атеїстів, «невірників» всякої роду, які існують всередині і довкола їхніх спільнот. Здається, що в Західній Україні (Галичина). Так представлена від Першої світової війни, коли земля була поділена на широкі зони вільних Великих Потуг. Сумерк тій форми організації світу не допоміг, як нагадує картину політичного колоніалізму з-пред Першої світової війни, коли земля була ділена на широкі зони вільних Великих Потуг. Сумерк тій форми організації світу не допоміг, як здається, прояснити ідеї в чарин екуменізму. В тій ситуації запрошення до участі у діалозі на тему екуменічної ліпнинності скероване до Східних Католицьких Церков не викличе, як здається, великої ентузіазму».

Гіпотекою Православних Церков належать вимогами католиків називає о. Ельдорів «дійсні, або потенційні обмеження їхньої діяльності в середовищі, де можуть існувати і працювати. Метою є уникати підозріння і конфліктів з православною стороною, трактованою як „паралельна“». Поточні, які охоплюють також латинський обряд, передбачає консультації попередні повідомлення про власні рішення, співпрацю в ділі свангелізації. Архимандрит зауважує: «можна передбачити, як такий „екуменічний жест“ перетвориться у „культивований“ для католицького апостолату». Висловлює також враження спіречності між вілезній консультації «Світло народів» (№12), яке закликав церковну владу не гасити Духа, але «пробувати зберігати че все, що добре». Завершує такими словами: «Щоб не сталося так, що чужа церква віддає загасити че, що Духом розпалено в Східних Католицьких Церквах».

Слово зараз за нами, а зокрема за нашою позицією Української Греко-католицької Церкви в так важливому моменті. о. Богдан Панчак

Різдво! Гей, радісне яке бувало й пише
На місці тім, де з хати лиши півапини
Лишалися, опут, у цим кутку затишнім.
Горіли ми, немов запалені.

Горіли плаю нам, а серце в грудях билось,
Чомусь хотілось за бір, на вулицю,
На слід колядників, щоб у майбутнім, міла,
Благенну хвілю не забути цю.

Колядники співали із зорею ніжно,
І розбивались голоси прибоями
В дереві кам'яні і в березі залізні.
Зіпапли рани незагоєні,

В зорушилих хвильинах коляди і спів
Малих хлоп'ят з усмішкою вроцючию:
Співали про Ясного в яслах і про Діву –
Благословенну, чистую...

ДІТЯМ

Святий Миколай і Касіян

(Легенда)

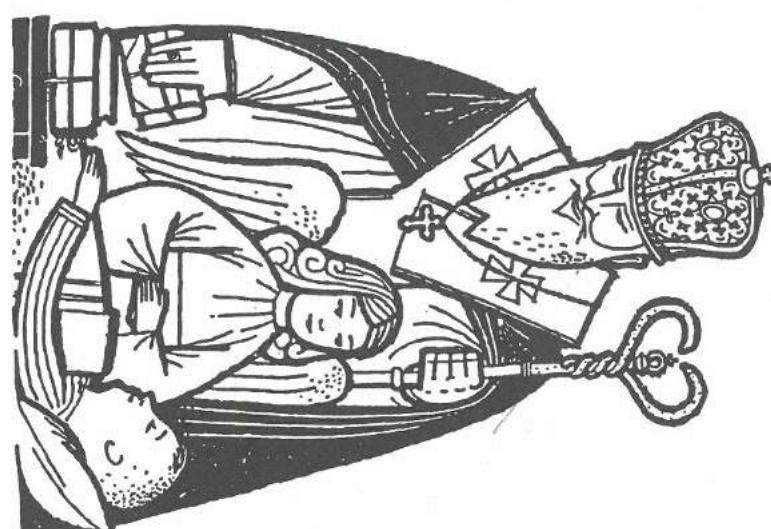
Михасик це маленький плюшовий медведик. У його ноги з червоного сукна, а ніс з клубка вовни. Мала його вередлива лівчинка, яка часом забавлялася з ним і його пестила, а інколи кидала на долівку, або тянула зі злістю за маленькі вулка.

Одного дня Михасик піняв одно з найважливіших у своєму житті рішень – втекти від нечесної лівчинки. Використав замішання, коли дамашні робили подарки для своїх дітей на св. Миколая, а самі діти побігли погуляти по снігу. Михасик крізь відхилені двері вийшов і несподівано знайшовся на свободі.

Мандрував радісно по снігу, як ніколи досі, тупотів маленькими ніжками. Подивяв засніжені дерева, поздоровив птахів, поглядав пікаво на зірки. Все, що бачив дуже йому подобалося. Цілий світ здавався йому неймовірно чарівний.

Надійшов вечір св. Миколая. Це особливий час, в якому один одному бажає зробити якусь присмішність. Михасик невтомно ішов, поринувши в думках. Нагло почув голос лівчиночки. Хтось наближався. Медведлик побачив прекрасного рена. Він тягнув санки виповнені падарунками. Рен попросив, щоб Михасик сів до санок і так разом вони об'їжджали міста і села на зачарованих саночатах. Михасик при кожних дверях клав якусь забавку, або інший подарок. Був дуже вдоволений, що може пось такого робити. Коли б був звичайнішим малим велмедіком-забавкою, не мав би змоги пережити такої ночі.

Днішрова Чайка

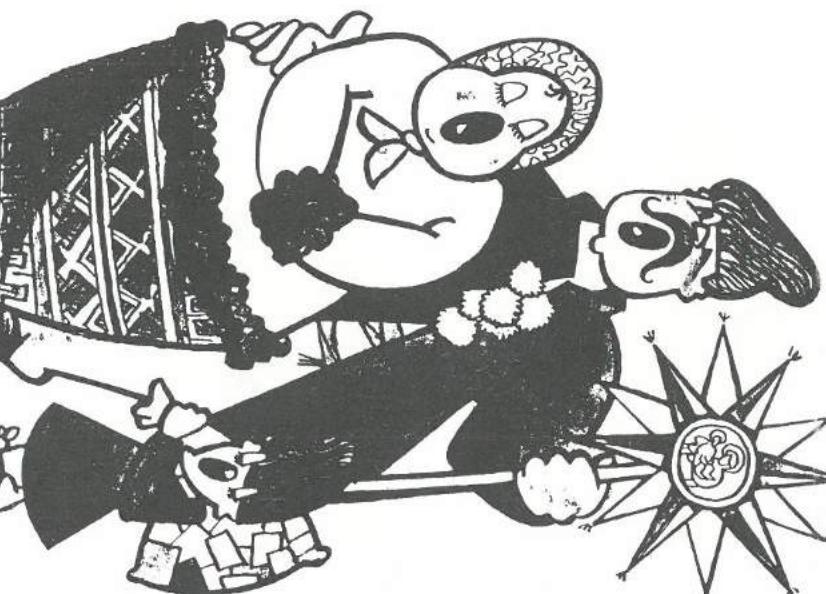
Як сніг упаде

Як сніг упаде, білий сніг,
І все довкола вкриє,
Мороз потисне й на шибках
Квітки зими засіє.

У теплій хаті жебонять
Про щось то діти тихо,
Глядять віконцем в небеса,
І в лицю знати утику.

Бо звідтіль в ясну ніч отсю
Зійде святий Микола,
Дарунків пишних принесе
З небесного престола.

А там посеред зимніх стін
Дрожить мала дівора,
Нетоплена ще нині піч,
Не іпти ще від вчора.

Сійся, родися,
Жито, пшениця,
Всяка пшениця.

Коноплі по стелю,
Льон по коліна,

Щоб вас хрещених
Голова не боліла.

Хай у вас виростаютъ
Бики і корови,

Цибулі, як дупли,
Часник, як бик,
Буряк, як ходак.

І ось доїхали вони до останньої хати. Була вона дуже більша і стояла на краю лісу. Михасик знову синув до великого міха і на превеликий жаль не знайшов там вже нічого.

- Рене! Рене! - закликав Михасик, нічого вже не залишилося в нашому мішку з подарунками!

- Ох! - застогнав Зажурений рен. В хатині мешкав хворий хлопець. Завтра він прокинеться - продовжував рен - і не знайде нічого біля свого ліжка. Рен благально глянув на Михасика своїми гарними очима. Медведлик важко зіхнув, розглянувшись довкруги, кинув тужливими очима на поля і ліс. Так дуже любив по них мандрувати, а відтак увійшов до хати, щоб самому бути подарунком для білого хорого хлопця. Сховався в чобіт і там прочекав аж до ранку.

Бруно Ферреро

Святий Микола Чудотворець на небі сидить, а тут на землі людям помагає. Не те, що Касіян – за паниця вбрався і до Бога пішов жалитися на людей: «Вони – каже – Миколу панують, почтакають, на його ім'я Церкви будують, а мене й не згадають!»

Господь вислухав Касіяна та й каже до ангелів: «Покачте мені скоро святого Миколу. Скажіть, щоб зараз прийшов!»

– Нема його на небі! – кажуть ангели.

– А де ж він?

Пішов на Чорне море людей рятувати!

– Почекай – каже Господь до Касіяна – Микола прийде, тоді поговоримо!

За якийсь час Господь знов послає своїх ангелів зві Миколою.

– Почекай – каже Господь до Касіяна – за що його люди розбивають? Вони об'їжджали міста і села на зачарованих козаків з турецької неволі визволися.

Врете послила Бог ангелів за святым Миколою.

– Нема його – кажуть ангели – на землі людей від пожежі рятує!

Аж за четвертим разом з'явився св. Микола перед Богом: в старій сицтині, могутком підперезаний, чоботи в болоті, руки в грязі.

– Де ти був? – спітив Господь Бог Миколу, святий йому відповідає, що помагав хліборобові воза з бацна витягнути!

– Ось бач – каже Бог до Касіяна – за що його люди шанують? Він на небі не сидить, на землі дло робить, а ти паном одягнувся і тут на небі кутки обтираси. Для геть від мене! Будуть тебе люди боїтися, але не будуть шанувати!

народна легенда в переказі В. Волка

ТОПОМОЛОДІ

САДУВАЧКА САДУВАЧКА САДУВАЧКА САДУВАЧКА САДУВАЧКА

Зірочка

Була одною з мільярда зірок на небі — мільйони кілометрів віддалена від Землі, маленька, сяюча крапочка, що не звертала на себе нічесїї уваги. І саме це була головна причина журби зірочки. Так, не була на ранкового зорю, ні полярного, не належала також до зорей ні Великого, ні Малого воза. Як же міг її хотіс побачити?

В який спосіб могла привернути до себе чиось увагу?

Побачивши вифлеємську зорю зірочка зіхнула: — Я хотіла би знайти таким ясним світлом, як народився Спаситель!

Ніхто цього не чув крім Дитяти Ісус. Воно якраз дивилося на зірочку, що нічим не вирізнялася з-поміж мільярда інших зорей на небі. Тоді маленька, сяюча крапка відрвалася від Молочної дороги і стала приближуватися до Землі. Коли була величини яблука і можна було побачити п'ять прекрасних, золотистих раем-промінчиків, тоді впала на сіно в яслах.

З неба впала правдива зірка! Однак ніхто цього не помітив. Марія з Йосифом вже спали, пастирі відійшли, а цари ще не прибули.

— Маємо Різдво Христове! Можеш собі чогось бажати!

Зірочка знало, про що мрієш!

— Шепнуло Дитя Ісус.

Зірочка глянула трохи залякано, а трохи засо-ромлено. Вікні сказала:

— Не маю жодних бажань, жодних праєн!

Не сказала так зі скромності, просто не знала — як і кожен з нас, коли би йому довелось раптово станути перед Божим Дитятем — що має сказати.

Зірочка забула про про свої туги та мрії. Зарах однак промовила:

— Дозволь мені Ісусу бути поруч Тебе. Дозволь мені залипитися з Тобою і біля Тебе!

— Залиплиси зі мною тільки тоді, коли вирушиш в дорогу, коли підеш до людей, що живуть на Землі, коли будеш їм розповідати, що бачила Мене і розмовляла зі Мною — пояснювало зірочці Дитя Ісус.

— Люди не зрозуміють моєї мови! Ніхто не повірить в те, що їм буду розповідати! А крім

того, як можу йти до людей? Вони мешкають в домах, а двері цих домів зачинені, адже зима!

— Саме тому, що зима, ти повинна йти до людей. Маєш їх отримати!

— А двері?

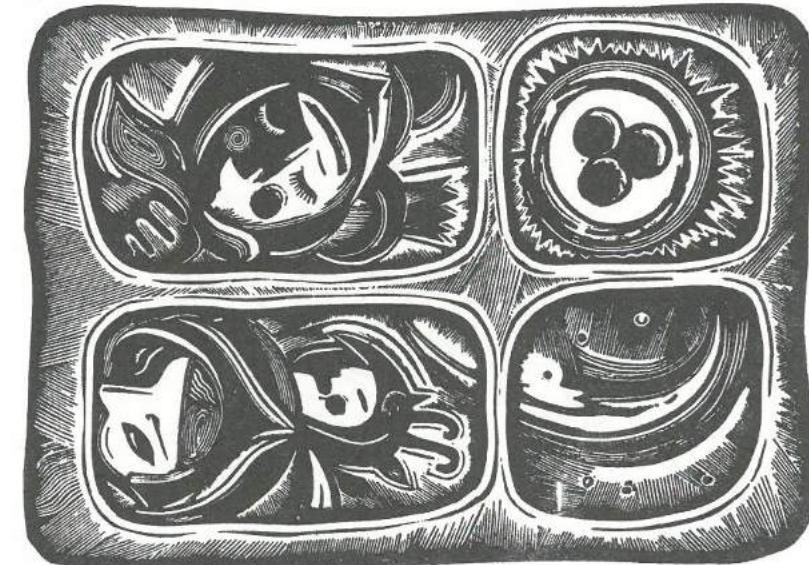
— Люди самі тобі їх відчинять, бо я буду з тими, кого відвідаєш!

Зірка замовкла і засумувала.

— Якщо підеш до людей, дам тебе пісочку дорогу — сказало Дитя. Маєш п'ять прекрасних рамен, тому дам тобі п'ять дарунків: там, де появився, буде ясно, люди зрозуміють твою мову, будеш промовляти просто до їхніх сердеч, потішати сумних, а зісварених мирити!

— Добре, попробую, але тільки тому, що Ти собі так бажаєш!

Відходячи почула, що забирає з собою в долині.

наповнивали клуню. Через зустріч з Дитятком Ісус взагалі не стала більшого. Знов була тільки одною з плещі зірок на небі. Носяла в собі однак таємницю, про яку інші зорі нічого не знали:

тільки до неї усміхнулося Дитя Ісус, тільки її вислато до людей, тільки вона отримала від Ньюго надзвичайні дари.

Піlnеслася тепер понад гори і річки, ліси, хатиною, в якій мешкала стара жінка. Зірочка відважилася зайти. В темноті побачила сільчу озера. Помандрувала. Нарешті затрималася над

хатиною, в якій мешкала стара жінка. Зірочка при столі жінки.

— Добрий вечір! Дуже темно тут в тебе.

— В мене завжди темно, навіть тоді, коли засвічу світло. Я незряча! Ким-небудь ти є, можеш зайти і порозмовляти зі мною!

— Дяkuю!

— сказала зірка сілоючи біля господині.

Розповіла про свою подорож з далекого неба до Вифлеєму і про те, що там пережала.

— Говориш так гарно, що бачу Дитя Ісус в яслах, а я ж незряча. З твоїми відвидинами знов засяяло світло в моєму житті! Залишися зі мною, не буде мені тоді сумно!

— Вже николи не будеш сама! Світло вифлеємського вергелю залишилось в тобі. Це дуже дивне Світло!

Буде в тобі, коли будеш її діяти.

— Розумію!

— сказала жінка. Попрощала зірку, вийшла з хати та ішла перед себе. Мандрувала так, як хотіс, хто добре знає дорогу, як хотіс, хто добре бажає і знає куди йде.

Ця перша зустріч наповнила зірку великою радістю. Мандрує отже дали й відвідує людей. Вечером я міг би навіть показати, де знаходиться.

— Дозвольте, будь ласка, запитати, що відмінно на те, що ви стали одним із спонсорів Ярмарку?

Рішення таке підняла Рада міста Сопоту. Завдяки ньому в мене зродилася думка, щоб призначити гроші на це свято.

— Який ваш зв'язок з українською нацією?

Походжу повністю з польської сім'ї. Народився я в Познані, де досить довго й проживав. До Сопоту переселився я у 1984 р., де почаково працював у місцевій початковій школі.

— Як оцінюють Ярмарок ваші діти?

Країце було б їх самих запитати. Я думаю, що їм подобається, хоча я не задуже люблю цього роду музику.

— Багато людей, з якими я устроївася, говорю, що шогорічний Ярмарок не можна зарахувати до вдалих імпрез. Шо Ви про це думаете?

Мені важко відповісти, що молодим і старшим полюбастися, а що ні. Думаю, що наступний буде країці, правдоліобно візме участь більше ансамблів з України. Можу сказати лише, що за рік Рада міста Сопоту також призначить частину прошлій на XVIII Ярмарок Влади Сопоту, а також Гданська і Гдині буде прихильні різним ініціативам, так локальним, як і загальнопольським. Не можна сказати, щоб було їх у нас дуже мало. Практично потрібна відсутність змоги побудувати змоги погоджуючися зі смаком публіки. Шоб слухати такої музики, треба бути збунтованим проти всіх.

— Чи всі молоді люди збунтовані?

Можна і так сказати. Звичайно, є і винятки. Не всі слухаюти рока, є такі, що люблять джаз, музику Шопеня, альбоми участники Ярмарку. Однак не відомо, чи тут не обійшлося без людей доброї волі. З одним

з головних спонсорів Молодіжного ярмарку, президентом

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 6

відбувся вже XVII Молодіжний ярмарок — свято всіх молодих людей і тих, що почуються молодими. Шогорічний концерт притягнув однак набагато менше глядачів як торік. Цю ситуацію можна зрозуміти. Протягом останніх років Музична праця відійшла від концерту. Після привітання запрошеніх гостей конферанс, розпочався концерт, у якому взяли участь ансамблі: «Фант» з Гілехеве, «Анестезія» і «Повій» з Гуртово-Ілавецького, «Комат» з Горлиць, «Сотня» з Гданська, «Dies Irae» з Перемишля та інші.

Після концерту відбулася забава, на якій грали ансамблі участники Ярмарку. Однак не дала вона вдоволення усім, часті галові перерви відливали на негативну оцінку тих, які хотіли добре побавитися.

Загальнюючи, Ярмарок не коптова імпреза, як усі містців тому на сцені Лісової опери проходив Фестиваль української культури. Як Ви оціните куль-

турні надбання українців?

Українська, німецька чи французька культура ма-

Майк Йогансен

卷之三

Народився 5 листопада 1895 р. в Харкові в сім'ї вчителя (мати була широю українкою, натомість батько походив з давнього польського роду). Виховувався в інтелігентському середовищі, яке зумовило розквіт його виняткових лінгвістичних здібностей. На час закінчення Харківського університету (1917) він знов старопрельку і латину, вільно володів англійською, німецькою, італійською і французькою, не кажучи вже про скандинавські та слов'янські мови.

ним із зачинателів пожовтневої української літератури, був біля витоків перших пролетарських

літературних організацій на Україні.

На початку свого творчого шляху Йогансен тажів до футуристів. Формалістичні тенденції проглядалися вже в перших його поетичних збірках «Д'горі» (1921), «Кропове коло» (1922), «Революція» (1923), «Доробок» (1924). Його творчина розробка «Як будеться оповідання», за свіченням сучасників, стала справжнім «сван-гелем» українських формалістів двадцятих років.

По праву письменник вважається засновником школи українського нарису.

Про розмаїття таланту Йогансена засвідчується факт, що він на високому професійному рівні складав різні граматики і словники, корпуси народних приказок і прислів'їв, писав спеціальні збірники і наукові розвідки. А до всього цього перекладав практично з усіх європейських мов.

Початки грекокатолицького душпастирства в Циганку

Грекокатолицька церква в Циганку знаходитьться при
шосе, що веде з Ельблонга в напрямку Балтійського
моря, тобто на правобережних Жулавах. Від першої до
найближчого села, в якому проживають українці, 10
кілометрів. Старенький, поимельський костел мабуть
николи не сподівався, що стане у пригоді український
громаді новодвірського поїту.

адміністраційної структури Новодніпровського повіту було заселено в липні 1947 року біля 140 українських родин. В основному були це колишні мешканці села Корні, що на Томашівщині та Угринова (Грубешівщина). Щоб на українці надто добре не почувалися, влада виринила землю людей поселити в кільканадцяти селах.

ну любов і пошану до традицій – не вдалося. Всеселенці були греко-католицького віросповідання якого тоді офіційно в Польщі никто не визнавав. Ні, нічого не було ніякої сили, щоб заборонити нам молитися! Але все-таки тихи, «для себе», щоб сусід не почув, молитви не всім вистачали. Хотілось храму, хотілось богослужіння – спльної молитви, спльного сливу, спльного благання Всевітнього, поб не забув про нас, яких гірка доля заволокла на чужу землю.

Інша річ хотіти, інша здійснити. Дехто з виселенців

зірким прийняттям. Наприклад ксьондз з села Остапівця явно був недріхильний українцем. Майже що недлі (як сам про це говорив) відсів полову від зерна. Через короткий час при євангельчному храмі у Новому Дворі заіснувало православне душпастирство. Але люди пішодили до цього з недовір'ям, між іншим з цього огляду, що парох не був українцем.

Появилася несподівана вістка. У Новому Дворі буде грекокатолицьке душпастирство. 7 квітня 1944 року, на Благовіщення, у римокатолицькому костелі відправив Службу Божу о. Василь Гриник. На Богослу-

жння приходило лише 17 осіб. Люди не могли повірити, що о. Гриник є грекокатолицьким священиком. Дехто навіть пілозривав, що він провокатор, а то й конфлікент. Причиною того було не визнання владого Грекокатолицької Церкви. Вірні тоді не знали про контакти декана римокатолицького костела, кс. Зайонца, з отцями Василіянами в Варшаві, наслідком чого було нападення о. Гриника по Нового Лівоту

100

ний був протягом чотирьох років проповіді голосити польською мовою.

В травні 1952 року отців заборонено відправляти греко-католицькі богослужіння. Отець Гриник не злиявся, а ні не відрікся свого. За відповідним дозволом переніс 14.09.1952 року Служби Божі до костела в Циганку. Тут вже вірні не слухали проповідей польською мовою.

Копи в грудні 1953 р. відремонтовано дім про костел, о. Гриник перенісся туди мешкати. Звісі також часто виїздив, щоб полагоджувати різні справи пов'язані з організацією церковного життя в країні зокрема на півночі та заході Польщі.

20 квітня 1954 р. отця арештовано. Тюрма тривала до 20 липня 1956 р. В домі священика за той час замешкали.. цигани. Заходами тодішнього декана, камінського, та внаслідок судового процесу, непроще-

ніх гостей усунено. На їх місце поселилася польські
жінки, яких нема ї на мані.
Країни є незнані й дотепер...
Це можна дні свої віддати канапі —
що позичаєш таїшкої то і позен.

Люб-і-проїжевов *ліквид-і-ло* і *помер...*
А є ѿ такі, що до нудного скону
Не розуміють, хто вони токі,
І книг морських перечитавши з тонну.
Не знають навіть назе материків.
Та єсть у нас усіх прикмета спірна:
Час проміне, поменшає снаги –
І зможе кожний позіхнупти звільна,
Спокійно подивившись на пакуні.

ux simonucie

Змущений був мешкати.
Після повернення з тюром польська влада пробу-
вала отримати заборонити служити вірним та правити
богослужіння в Циганку. Довелось отже боронити
її себе і вірних. Відбувалося це з повного підтримкою
українського населення. Ще в 1960 р. повітова влада
удержавнила дім та наказала платити за його піднай-
мання. Справа знайшлася в суд, який підтримав священ-
ника.

З великою увагою ставився о. В. Гриник до навчан-
ня релігії. Вчив дітей у церкви в Циганку під час
навчання в школі а також в Святої Марії Каплиці Остапа

шкільних вакансій, а також в Степанівці, Мадаліні, Осії та інших селах.

Від 1958 року отець вже «клас правовий» вінчали укарпатські подружжя без спеціального дозволу латинського пароха.

В 1962-64 рр., при неабияких коштах, церква проходить ремонт.

Ім'я отця Василя Гриника назвили записалося золотими буквами в історію парафії в Циганку. Його палкет слово, наполеглива праця, особистий приклад підкріплювали віру і надію, а також підтримували в вірних національну свідомість. Не обійшлося тут без звітів, яка часом запрошувала отця «на розмову». Однак жодні переслідування не порушили його віри, а навпаки, скріплювали душі та сердя па-рохіян, які горнулися до нього.

Від 1968 по 1981 р. парофією опікувався о. Вергун. У липні 1981 р. парохом став о. М. Бундз. У тому часі розпочався і був закінчений грунтovий ремонт церкви і парафіяльного дому. Церкву прикрасив іконостас та ікони з церкви св. Михаїла з села Довжина. Тутож знайшлися хрест і кинот з села Корни. При церкві почало розвиватися молодіжне життя, торжественно відсвятковано 1000-ліття хрещення Русі-України.

Від 30.06.1990 року парафію обнівив о. Ярослав Мал-

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 9

З життя спархії

Мистицизм

ЛИЧНЫЙ

01-03.10. - Владика візитував Бані Мазурські, Крублянки, Байори і Вилмни.

04.10. - Перемиський ординарій зустрічав головні настоїтельки Сестер Василинок, які під голівуванням Архимандрині від 04 до 15.10. проводили свої засідання. Владика відправив Літургію, виголосив науку, а пізніше взяв участь в засіданні, яке відбулося в провінціальному домі в Горлицях.

10.10. - В Кракові, в отців Камедулів-Еремітів Владика поставив у диякона клерика того чину.

12.10. - Ординарій з Синделом зустрілися з перемиським воєводою. Обговорено справи нашого майна.

14.10. - Владика очолив празник Покрови в Команчі.

15.10. - Перемиська єпархія зустрічала голівування Конгрегації Східних Церков, Кардинала А. Сільвестріні. Відбулася лікава стріча з духовенством, клериками та сестрами.

16.10. - Владика супроводив Карда Сільвестріні до Вроцлава. По дорозі Карл. Превікт відвідав церкву в Ярославі, де гостей зустрічав о. декан І. Прах.

17.10. - Владика і о. Синдел Майкович взяли участь у великих відправах у Тшебніци з нагоди 750 роковин смерті св. Ядвиги з Сілезії. Торжество очолив Карл. Сільвестріні.

18.10. - Ординарій візитував будову нової церкви в Лігниці. Того самого дня, повернувшись до Перешибля, довершив і закрив єпархіальний багатифікаційний процес сестри Йосафати Гірдашевської з участю Генеральної Настоїтельки з Риму та численно згromаджених сестер Служебниць.

20.10. - 10. 11. - Владика перебував на Украйні.

21.10. - Ісбувався постійний Синод нашої церкви, на якому підготовувався матеріал до Синоду перекви в лютому.

24.10. - Владика очолив величавий празник св. Параскеви в Горшньому Ліжку, біля свого рідного села.

25.10. - Владика відвідав о. Кавальова, який привіз з Києва тілні останки Владики Коліповського і молився над гробом мученика в Яблонівці. Робляться заходи, щоб перевезти Владику Коліповського в Перешиблю.

26.10. - Преосвящений зустрічав родину Спісского Григорія Лакоти і розмовляв з ними на тему перевезення його тілніх останків з Воркути до Перешибля.

28.10. - 03.11. - Перемиський Владика відвідав Гуцульщину - Яремчу, Верховину, Косів, Рахів та Закарпаття. Зустрічався з вірними, відвідував школи, садочки, благословив молоді і дітей. Зустрічався з отцями, які запрошували відвідати парохії та храми. З Владикою зустрічалися представники місцевої влади в Яремчи.

31.10. - 03.11. - Перемиський Владика відвідав участів в Літургії, яку служили отці висвячені до 1945 р. Торжество очолив Патріарх Мирослав Панахиду при мошах Слуги Божого Андрея в 50 річницю смерті.

02.11. - Перемиський епископ відвідав в лікарні хворого Владику Юліана, а пізніше взяв участь в Літургії, яку служили отці висвячені до відців Студітів.

03.11. - Владика відвідав на цвинтарі Зненії Панахиду за Січових Стрільців, а о год. 17 Панахиду при мошах Слуги Божого Андрея в 50 річницю смерті.

04.11. - Відбулася зустріч епископів України, під час якої обговорено літургійні та дисциплінарні питання.

07.11. - Перемиський ординарій довершив відправив первіс після війни богослужіння в Снітниці.

10.11. - З участю Владики вісбувся празник св. Параскеви в Устю Горлицькому.

12.11. - Перешибський Владика, о. Протоігумен Василь та василіянські питомці взяли участь в семінарі присвячений Митрополитові Шептицькому у Влодзіславу. Після семінарії в місцевій катедрі відбулася Вечірня з участю м. ін. епископа Дембовського.

14.11. - Владика возвів у диякона Олега Гарасима ЧСВВ.

22. - 25.11. - Владика взяв участь в реколекціях спіскопату Польщі в Ченстохові. Нагомість 26.11. був присутній на Конференції спіскопату.

29.11. - 05.12. - Кир Іван разом з епископами України побували в Німеччині на вишкільній конференції

Шановна Редакціє!

Дякую за акуратну присилку вашого місячника про наше церковні справи та про настрої національності народу. Нині хочу зайняти становище видносно порушень в числі 11/93У рубриці «На наш погляд» теми – «Етнічні групи народу – не вертати» за підписом о. Г. Здогадуюсь, що є офіційне становище церковних кругів до порушень, тому вимагає деяких уточнень чи відповідей, запишенець у Польській державі.

Нині хочу зайняти становище видносно порушень в числі 11/93У рубриці «На наш погляд» теми – «Етнічні групи народу – не вертати» за підписом о. Г. Здогадуюсь, що є офіційне становище церковних кругів до порушень, тому вимагає деяких уточнень чи відповідей, запишенець у Польській державі.

Я ани вчений історик, ани кваліфікований жителю, а подина з церковними справами та про наше становище видносно порушень в числі 11/93У рубриці «На наш погляд» теми – «Етнічні групи народу – не вертати» за підписом о. Г. Здогадуюсь, що є офіційне становище церковних кругів до порушень, тому вимагає деяких уточнень чи відповідей, запишенець у Польській державі.

Українська Греко-Католицька Церква, останнім часом тому, що як в добри часи, так і в часи народної лихоліть, стала разом з народом, не обороняючи лише їх, але часто заступала, те чого ми не мали – духовну власну державність.

Іні, в часи відродження нашої Церкви із небес, чи радше із катакомбного існування на різних землях, а «животинні з ласки» на території Польщі – не годиться відступати від тієї позиції нашої Церкви у минулих віках. Тому наші душпастирі, якого б виховання не були, про цей саме момент мусили завжди пам'ятати, бо ж саме вони із своїми епіскопами формують думку та намічують плани розвитку церкви на майбутнє, а не лише в достосуванні до сучасного стану. Нікто не береться перечити, що саме завдяки, в першу чергу, нашій Церкві та душпастирам нам вдалося успішно (кох не зовсім) протиставитися процесові асиміляції наших вірних зенцініти. Принцип – де наша подина там повинна бути наша Церква – не лише вповні оправданий але і життєво конечний.

Але, що не означає, щоб не дозволити обмінятися думками про дальші кроки, про недоліків дотого часної праці, вложених зусиль. І тут не годиться ставити непроходного муру між тими, які живуть тими людьми, яким доля заощадила того досвіду, які відмінність може мати додатні елементи, бо дозволяє глянути на справи із перспективи віддалі, часів і обставин. Тому деякі думки можуть бути не лише німісці, але дуже корисні, саме тим, що хоча на митівлюдинах відіривають людей від того тиску місцевих накиненій, нам обставин. Мені здається, що людини від місцевих обставин не повинна бути первинна. Тому ритуална своїх подей від де-націоналізації не лише шляхотне, потрібне, але однакинений нам ворогами способ думання.

Накинене нам обставинами громадянство Польщі, без отпаду чи вона нам прихильна, чи ворожа, чи зовсім байдужа – не звильне нас від обов'язку супроти свого народу, своєї рідної Батьківщини. Бодай добрі знаємо з історичного досвіду що таке всякі перекинки, яничари чи прямі зрадники свого роду та які їх дальша доля. Це проблема деліката, але й повчальна. Тому ритуална своїх подей від де-націоналізації не лише шляхотне, потрібне, але однакинений нам ворогами способ думання.

Але наша людина в Польщі, че не емігрант, шукає кращого життя чи заробітків, який заробивши дещо, поверне до своєї Батьківщини. Позиція Українців у Польщі – це явище складне й вимагає зовсім іншого підходу. В Польщі ми не емігранти, але автогеної. Автогенона насильно виселені, тому процес повернення на свої гнізда, це процес природний, оправданний, а для нас конечний.

Конечний, помимо всіх реальних противінстей, з двох мотивів. По-перше, щоб для України не втрачати, своїм пристосуванням до ворогами накинених обставин, своїх предінших етнографічних тенденцій. Це наша рідність та існування на західних окраїнах!

Друга рација, що людей розкинутих на просторах Українстві не вдається, просто з тих причин, що місцеві обставини, добробут, оточення за кілька десятирок запишить про них певні поодинокі реманенти. Поворот на своє становище не змінить, але

землі, можуть стати Євшан – зіллям й навіть на мішаних тепер теренах вони можуть почувати себе гостподарями, а не «сколоністами-переселенцями» з чужої землі. Тут є теж поважний моральний аргумент. І коли з твоєї точки глянути на справи, то стане зрозумілим, чому деякі люди вважають, що розбудова нашого життя не на рідній землі, але на чужині є видіна (на довшу мету) не нам, але саме ворогам, які з тою думкою нас розсипали на півночі та заході Польщі. Це однак не закид, але точка зору, яку варто взяти до уваги, якщо наша Церква має бути не лише про сучасне, але дивитися теж у майбутнє життя.

Польський напис, переспівування за саму прискорюючим. Коріння, до певної міри упали. Нині за слово «українець» нікого не понижують, але нагінка не припинилася. Це у свою чергу витиснуло на поділ земель п'ятьно. Може не страху, але отого «приєстування до обставин». Заставило багатьох думати не по-своєму, а так як треба. В першу чергу це відмічається на перенаголошенні реальних обставин, тобою ворогами створених обставин, а не того, що нам потрібне. Наступило повне зматеріалізування способу думання, обставин, а не потреба. Особиста вигода, а не потреба всього народу. П'ято польськотериторіальних дітей, що буде з нашою національною. Люди звички дивитися на завтрашній день, на свою вигоду, а перестали зовсім думати, що буде з іншими дітьми, що буде з нашою національною територією, яку наші предки нам передали, відстоювати її протягом віків неволі у набагато складніших часах. Прошу зважити, що наша етнографічна граніця, зокрема на Лемківщині, була втримана віками зовсім чітко та виразно. Мишаних подруж там не помічалось за малими винятками. А що ми передамо нашим нащадкам?

І коли нині є люди, які роблять закид нашій Церкві, то не тому, що вони розбудували суспільні структури на згорі втрачених територіях Польщі, але лише тому, що саме через реальні можливості та своє спілe прив'язання до них, занедбали у великий мірі етнографічні терени, не подбали про те, щоби вони самі стали притягуючою силою для природного повороту. Критикують теж поставу провідників, які замість усильного попирати та пропагувати природний гін до повороту, радше відстрашують людей своїми сумнівами чи не вдасться, чи це моживе, чи це щось нам дастъ?

І тут приходимо до основного, що отцям духовникам не треба вияснювати. Що керує людством, що вони лише рабами, то де була б наша Церква? Коли б ми били реаліями під час 600-літнього безздержавного життя, то чи мали би ми сьогодні Українську Державу? Реалії є на те, щоби їх поборювати, а ідея, щоб її реалізувати! Це теоретична замітка, але життя нам її підсуває. А розв'язка – це вже залежне від обставин на місці, від людей, які беруться реалізувати «НАШУ ДЕЮ», а не жити лише в рамках реальності. Покійний О. Митрат В. Гриник був величим оптимістом і подвижником. Колись писав до мене: «Ніхто з нас не думав, що зможемо славити Бога по-нашому звичак... Коли я хотів відновити нагробні пам'ятки на цвинтарі в Геремеші, то не було людини, яка вірила би, що це нам вдасться... А ведітесь! Нині молимось Богу чужих церквях по своїх звичаях. Достать Боже, що й реаліту відзначаємо – треба лиши глибокої віри та проци!..»

Якщо автором допису «Вертрати - не вертрати» є о. Синкел Ю. Ібур з Брижави під Бірюкою, то мимоволі пригадую момент, коли в час вибуху війни 1939 р. мені привізли сидити в перемиській порті на келії ч. 25, де примищено більшу групу так званих «щерковників» з Кульмином та окопіце. Це були оборонці нашої Церкви, які всупереч «годішнім реаліям», тобто польському беззаконню, вживанням насилля, обороняли нашу Церкву в Кульмині, яку хотіли захопити політи для себе. Тоді один молодий зподійчик з Брижави зaintонував мені свою постасю, коли йому запропонували як зподіїві осудити виступ наших вірник в обороні, сказав суді в очі: «Го коли я для Вас згоді, то Ви згоді мої церкви. Були старші газди, старші брати, які до того часу погорджували тим хлопцем, не хотіли з ним вітатися, а по такій поставі на суді – трактували його як свого товариша у гурті кілековників з Кульмином. Прошу приняти моє листа не як критику від-за моря, людини, яка не знає обставин, але як мою турботу за правильну розв'язку нашого дального існування в пережах Польщі – не в ролі емігрантів, що живуть з паски, але як автоктонів на своїй прадідній землі.

Останнє з християнським привітом: Слава Ісусу Христу!

Шановна Редакціє!

Землі, можуть стати Євшан – зіплем й навіть на мішаних тепер теренах вони можуть почути собі

господарями, а не «котоністами-переселенцями» з чужої країни. Тут є теж поважний моральний аргумент. І коли з твоєї точки глянути на справу, то стане зрозумілим, чому деякі люди вважають, що розбудова нашого життя не на рідній землі, але на ворогам, які з твоєю думкою нас розсипали на півночі та заході.

іа заході // Гольцьц. Це однак не закид, але точка зору, яку варто взяти до уваги, якщо Наша Церква має дбати не лише про сучасне, але дивитися теж у майбутнє життя.

слово «українець» нікого не понижують, але нагінка не припинилася. Це у свою чергу витиснуло на людях певне п'яно, може не страху, але отого «пристосування до обставин». Заставило багатьох думати не по-своєму, а так як треба. В першу чергу це відмічається на перенаголошенні реальних обставин.

того ворогами створених обставин, а не того, що нам потрібне. Наступило повне зматеріалізування способу думання, обставин, а не потреба. Особиста вигода, а не потреба всього народу. П'яtno польського горожанства пригutito спосіб думання по-нашому. Люди звикли дивитися на завтрашній день, на

з іншими дільми, що буде з нашою національною територією, яку наші предки нам передали, відстоювали її протягом віків неволі у набагато складніших часах. Прошу зважити, що наша етнографічна граніця, зокрема на Лемківщині, була втримана віками довсім чітко та виразно. Мишич попросив нас не

Лише від нас - до нас! **Ми відповідальні за наші дії!** **Ми відповідальні за нашу історію!** **Ми відповідальні за наші нащадків!**

чесальні можливості та своє спіле прив'язання до них, а недбалі у великий мір етнографічні терени, не одбали про це, щоби вони самі стали притягуючою іллює для природного повороту. Критикуть теж оставу провідників, які замість усильно попирати та пропагувати природний гін до повороту, радше істинністю, після чого

— А, чи це можливе, чи це щось нам дастъ? — І тут приходило до основного, що отцям дихоним не треба висновати. Шо керує людством, розвитком, поступом? Реалії, чи ідея-візія? Коли б миили лише реаліями, то де була б наша Церква? Коли ми жили реаліями під час 600-річного беззакона?

ого життя, то чи мали би ми сьогодні Українську ерзябу? Реалії є на те, щоби їх поборовати, а ідея, щоб її реалізувати! Це теоретична замітка, але життя вимагає підсугає. А роз'язка - це вже залежне від біоставин на місці, від людей, які беруться реалізувати «НАШУ ІДЕЮ», а не жити лише в рамках

альності. Гокінний о. Митрат В. Грінник був величим оптимістом і подвижником. Колись писав до мене: «Ніхто з нас не думає, що зможемо сповісти го по-нашому звичаю... Копи я хотів відновити гробни пам'ятки на цвинтарі в Перемишлі, то не то подіни, які вірила би, що це нам вдасться...»

«...і, нині вони вже не є, але я зберіг їх. Це були підліткові роки, я відчував себе дуже сирою і нещасною людиною. Але я хотів жити, хотів вивчити, хотів зробити щось для України. Я хотів жити і вживати все, що міг. Але я боявся, що мене відкинуть, що мені не будуть давати землю, що мені не будуть давати освіту, що мені не будуть давати працю. Але я хотів жити!»

шшу групу так званих «церковників» з Кульмином та
олиць. Це були оборонці нашої Церкви, які всупереч
дішним реаліям, тобто польському беззаконню, вжи-
ням насилля, обороняли нашу Церкву в Кузьмині, яку
тим захопили поляки для себе. Тоді один молодий
дідук з Брижави зaimпонував мені своєю поставою,

и яому затримували як злодіїв, осудити виступ на-
кінці вірних в обороні, сказав судді в очі: «*По коли и для Вас
одий, то Вы згоді моєй церкви.*» Були старши і банди старши-
ти, які до того часу погорджували тим хлопцем, не
чили з ним відатися, а по такій поставі на суді - трактували
о як свого товариша у гурт церковників з Кульмом.
Прощі прийняти могли після цього наказу.

ни, яка не знає обставин, але як моє турботу за
вільну розв'язку нашого дальшого існування в мережах
ци - не в ролі емігрантів, що живуть з ласки, але як
хто-ні на своїй прадідній землі.

